

Katla & Knøs

På nye eventyr 2: Jaget af jætten

SKREVET AF PETER GOTTHARDT

ILLUSTRERET AF BJØRK MATIAS FRIIS

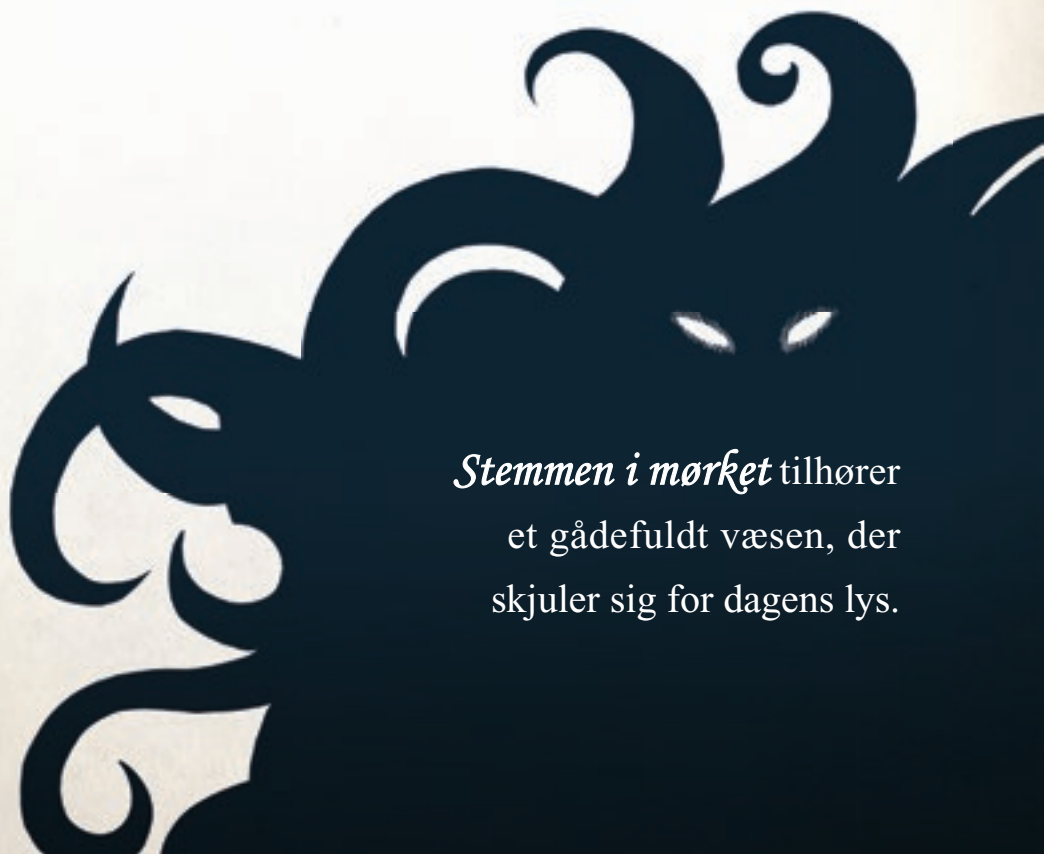

Alvilda

Knøs hjælper sin far og mor med at passe deres bondegård.

Katla er synsk. Hun kan se ting, der er skjult for andre.

Skraavl er en svartalf.
De andre svartalfer er
altid på nakken af ham.

Stemmen i mørket tilhører
et gådefuldt væsen, der
skjuler sig for dagens lys.

”Øv!” sukke de Knøs. ”Hvorfor skulle vi absolut ud i det her vejr? Og så for at plukke blomster.”

Katla lo ad ham.

”Du tager ikke skade af lidt regn. Og det er ikke blomster, men lægeurter. Dem får vi god brug for til vinter.”

Tidligt om morgenen havde Åsa sendt dem ud i skoven for at finde urter. Nu silede regnen stille ned fra en grå himmel. Træerne dryppede. De nye birkeblade duftede stærkere i den fugtige luft.

Katla satte sig på hug ved en grøn plante.

”Det må være en vorterod,” sagde hun.

Hun gravede planten op med alle rødderne. Den kom ned til de andre planter i den kurv, Knøs slæbte rundt på.

Pludselig lød der skridt et sted mellem træerne. Børnene så sig vagtsomt omkring.

En kvinde i grøn kjole kom løbende hen mod dem. Hendes bare ben bar hende frem så hurtigt som en springende hjort. Hendes lange, rødbrune hår flagede vildt i luften bag hende.

”Det er jo en ellepige!” sagde Knøs forbavset.

Ellefolket holdt til i en stor mose et sted i skoven. Men det var meget sjældent, man fik dem at se.

Ellepigen sank om på jorden foran dem.

”Jeg ... jeg kan ikke mere,” gispede hun. ”Han indhenter mig om lidt, det ved jeg! Vil I ikke nok hjælpe mig?”

”Hvem?” spurgte Knøs. ”Hvad sker der?”

I det samme gøede en flok hunde højt og hidsigt i det fjerne.

”Nu kommer han!” jamrede ellepigen.

”Vi skal nok skjule dig,” sagde Katla. ”Kom her!”

På jorden lå et gammelt bøgetræ, som stormen havde væltet. En stor bunke visne blade var blæst sammen op ad træstammen.

Katla og Knøs skrabede bladene til side, og ellepigen lagde sig i fordybningen. Så dækkede de hende til med et tykt lag blade.

Hundene gøede igen. Denne gang var de meget tættere på.

Knøs og Katla satte sig på træstammen.

”Hvem tror du, det er?” hviskede Knøs. ”Ham, der jager ellepigen?”

”Det er ikke godt at vide,” sagde Katla. ”Jeg håber bare, at han ikke kommer denne vej.”

Men så heldige var de ikke.

Et øjeblik efter kom en sort hest farende i galop. På ryggen af den sad en jætte, stor som en bjørn. Han skulede arrigt med sine røde øjne, og han havde hugtænder som et vildsvin. Han var klædt i skind fra mange dyr, og i hånden holdt han et langt spyd. Foran hesten løb fem savlende jagthunde, store og barske som ulve. De havde snuderne i jorden og snusede ivrigt efter byttet.

Jætten standsede sin hest med et ryk i tømmerne.

”Hør, I to!” sagde han. ”Jeg leder efter en
ellepige. Mine trofaste hunde har fulgt hendes spor.
Har I set hende?”

Knøs skulle lige til at sige nej. Men Katla rejste sig og pegede lige frem.

”Ja,” sagde Katla. ”Hun løb den vej. Og hun løb stærkt.”

”Ha!” udbrød jætten. ”Det hjælper hende ikke. Hende skal jeg snart indhente.”

